

Duhovna misel - 27. okt. 2019

TVOJA BESEDA – LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

30. nedelja med letom.

Evangeljski odlomek pokaže dva načina molitve: prvi je napad farizejev – in drugi pravi – cestninarjev. Farizejeva drža ne izraža Bogu za njegovo dobroto in njegovo usmiljenje, ampak rajši samozadovoljstvo. Farizej se ima za pravičnega, se čuti v redu, se šopiri in s svojega vzvišenega pedestalla obsoja druge. Drugače pa ne množi svojih besed. Njegova molitev je ponižna, zmerna, polna lastni nevrednosti, o lastni bedi. Ta človek se resnično ima za potrebo Božjega odpuščanja, Božjega usmiljenja.

Molitev cestninarja je molitev ubožca, molitev, ki je Bogu potrebna, kakor pravi prvo berilo, »seže do nebes« (Sir 35,20), medtem ko farizej je obtežena s coklo nečimrnosti.

V luči te Besede bi hotel vprašati vas, drage družine: ali kdaj molite v družini? Nekateri da, to vem. A mnogi mi boste rekli: kako naj pravi molitev tega? Treba je storiti kakor cestninar, to je jasno: ponižno, pred Bogom. Vsakdo naj v ponižnosti dovoli, da ga Gospod gleda z dobroto, nam. A kako to napraviti v družini? Ker izgleda, da je molitev nekako osebna, in vrhu tega v družini sploh ne najdeš primernega, mirnega trenutka ... Da, res je, a gre tudi za ponižnost, treba je priznati, da potrebujemo Boga, kakor cestninar! In vse družine potrebujemo Boga, prav vsi! Potrebujemo njegovo pomoč, njegovo moč, njegov blagoslov, njegovo usmiljenje, njegovo odpuščanje. Zato je potrebna preprostost molitev v družini je potrebna preprostost! Moliti skupaj "Oče naš" vsake družine, to ni nekaj izrednega: to je lahko. In moliti skupaj rožni venec v družini, to je zelo lepo, da nam veliko moč! In moliti drug za drugega, za ženo, žena za moža, oba za otroke, otroci za starše, za stare starše, to pomeni moliti v družini, in to daje moč družini: molitev (papež Fr. 27. 10. 2013).

Vsi sveti. »Praznujemo praznik tiste svetosti, zna zvesto in vsako živeti zahteve krsta. Svetost, ki je narejena iz ljubezni do Boga in bližnjega.«

